

нажъ, бащата разказва въ класъ за изригването и ужаситѣ на Везуви. Всички мълчатъ и слушатъ съ напръгнато внимание. Въ тоя мигъ малкиятъ Ботювъ става бързо и страшно извиква: „Татко! Ученици — бѣгайте, бѣгайте, че изригва!“

Другъ пжтъ пжкъ, въ часа по история, бащата разказва за Спарта и за бойоветѣ при Термопили, които описва тѣй живо, че Ботювъ си прѣдставя Термопилитѣ при Мара-Гидикъ, че тамъ сега кипи борба на животъ и смъртъ, но не борба между спартанци и перси, а — между народнитѣ тирани и хайдутитѣ, и отеднажъ скача правъ и надава викъ: „Напрѣдъ! Ура! . . .“

Даскалъ Ботю разбира своето момче. Той слѣди какво то обича да чете, да гледа и слуша; той слуша неговитѣ разкази и хайдушки пѣсни; той го чува да ги декламира, да ги дращи по книги и тетрадки, самъ да съчинява такива; разбира той съ какво е пълна младата му силна душа, кждѣ тегли сърдцето му. Даскалъ Ботю вижда, че неговата колиба ще е тѣсна за буйната душа на това дѣте, че калоферската наука не ще угаси нейната жажда. Седѣйки въ класъ — ученикътъ гледа къмъ Мара-Гидикъ; седѣйки на трапезата, той мисли за юнашки подвизи, за отмъщение на народнитѣ изедници и, за да не му ядатъ орли месата по Балкана, значи, за да не стане хайдутинъ, — бащата рѣшава да направи сина си ученъ, просвѣтенъ и го изпраща въ Русия.

На свободенъ пжтъ.

Това било въ края на лѣтото прѣзъ 1864 год. Цѣлото село вече знаело, че даскалъ Ботю изпраща сина си въ Русия — да се учи за голѣмъ човѣкъ.